

PILIPINO

"Pagdaan ng Mga Taon . . ."

yang ito kung ito'y lilipas ng walang magandang bakas na maiwan.

Tayo—, tayo lamang ang makagawa gawa nito, maaring masama o mabuti. Ngunit kung magagawa na rin lamang natin ang mabuti ay bakit pa natin bibigyan ng pagkakataon ang ating sarili na makagawa ng masama.

Noong Paskong nakalipas ay ipinagdiwang natin ang pagdating ng Dalalang Mesiyas. Siya ang naging Ilaw natin upang mabigyan ng liwanag ang nilakaram nating daan patungo sa Kanyang kaharian at upang di tayo bumalik sa kasamaan. Ngunit hindi lahat sa atin ang nagpapahalaga sa "Liwanag". Maraming umiwas at tuluyang napa-sadilim.

Ang pagdiwang natin ng Pasko taon-taon ay siyang nagiging palatanda sa atin ng Kanyang pagbabala sa lupa upang tayo'y tubusin sa pagkakasala. Kaya karapat-dapat na Siya'y Bigyan natin ng walang kasukat na pagpapasalamat.

Bilang pagtanaw ng utang na loob, sa taon na ito, at sa darating pa na taon, ay ialay nating sa Kanya, ang lahat nating gawain at pag-iibig. Magpakabuti na tayo upang ang ating mga nagawa ay maitala hindi lamang sa puso ng mga tao kundi sa puso ng Mananakop. At upang sa pag-daan ng mga taon ay may maiwan at tanyag ginintuang dahon sa aklat ng ating Kasaysayan.

VIRGINIA A. FLOREDELIS

yon ay nakadambana sa simbahan ng Sto. Niño at Siya'y matagal na't mananatiling maghihintay sa mga taong naliligaw ng landas. Ang hindi Niya pagka-kaagnas ay masasabing isang himala o hiwaga ngunit nagbabadya naman ng katotohanang maghihintay Siya upang akayin ang lahat sa landas na maghatid natin sa sinapupunan ni Bathala.

January-February, 1966

KAPISANANG PILIPINO

MAIKLING
KUWENTO

SUMUKO RIN!

ni VIRGINIA ROMANILLOS — BSE III

ALSA-BALUTAN na naman si Nena. Umiyak at humihikbi itong tinitiklop ang kanyang mga damit upang lumayas na naman sa kanilang tahanan ni Fidel. Kaugalian na niyang lumayas sa kanila' umuwi sa kanyang mga magulang tuwing sila'y magkagalit ni Fidel. Dahil dito ay bininyagan siya sa pangalan na "Ginang ALSA-Balutan."

Si Nena't Fidel ay di pa nakarating sa sapat na gulang nang matangay ang kanilang mga sarili sa agos at init ng batang pagbig. Kaya sila'y humantong sa dambana ng pag-iisang dibdib sa kabila nang pagtutol ng kanilang mga magulang. Masasabi natin sila'y napakabata pa nang sila'y lumagay sa tahimik. Dahil dito'y malimit silang di-magkaunawaan.

Si Fidel, bagama't siya'y bata pa ring tulad ni Nena, ay isang ulirang asawa. Mabait at mapagmahal siya sa asawa. Ngunit dahil sa kalabian ng pagmamahal sa kabiyak ay di-magawa ang putulin ang malimit na inuugali nito.

Kitang-kita na naman ng mga taga-nayon si "Ginang ALSA-Balutan" na hawak ang madalas niyang dahing balutan.

Sinapit ni Nena ang tahanan ng kanyang mga magulang.

"O bakit nandito ka na naman, anak?" Ang salubong na tanong ni Aling Lilay, na siyang kanyang maunawaing ina.

"Hindi na niya ako maha... hu-hu-hu, inaway na naman ako!"— Ang pahikbing sagot ni Nena.

"Hindi na ako babalik sa kanya, inay!" ang dagdag ni Nena.

"Talaga?", ang pabirong tanong ng ina.

"Pag di niya ako susunduin," ang wi-ka na Nena.

Napatawa si Aling Lilay sa anak. Pinayuhan niyang magpahinga ang anak at saka muna niya ayusin ang walang kakuwenta-kuwentang kaguluhan ng magasawa. Nagpatuloy siya sa kanyang gawain samantalang nagpapahinga ang anak. Binali-wala niya ang pangyayari pagkat bukod sa kadalasan na itong magagan na naman ito ng kanyang sariling anak.

Sumapit ang gabi, tahimik na tahimik, tanging si Nena na lamang gising naka-upo sa tabi ng bintana at naghihintay sa pag-sundo ni Fidel. Ngunit walang Fidel na lumitaw. Nabalisa siya sa gabing yaon. Ayaw siyang dalawin ng antok.

Lumpiang ang maraming araw ay wala pa ring Fidel na sumipot. Nasyahan si Aling Lilay sa mga pangyayari sapagkat naisip-isip niyang ito na ang kaunaunahang pagkakataong mabigyang-aral ang anak.

Dahil sa di paglitaw ng kanyang kabiyak ay maraming bagay ang naglalaro sa kanyang isip; na si Fidel ay natuto nang masukit sa mga magagandang babae at manawain pa sa kanya. O kanya'y nabuusan na ng pagtitiyaga si Fidel.

Walang salitang dinampot uli ang kanyang balutan at bumaba. Napagtan- to na niya na siya'y nagkanali; na siya'y nagkulang sa kanyang kabiyak.

Nang sapitin niya ang kanilang lugar ay maraming mata ang napatama sa
(Sundan sa kabilang pahina)

THE CAROLINIAN

Page Twenty-five

Ang Regalo

Madilim, magulo at malungkot ang mundo
Noong kapanahunan ng ating mga hinuno
Sa araw-araw na gawain ay walang tiyak na tuntunan
Katiwasayan ng hinaharap ay tiyak na alanganin.

Nilalaman ng Banal na Kasulatan
Na ang mga tao'y tutubusin sa kasalanan
Ng Anak ng Diyos na busilak sa kabutihan
Sa puso ng mga nilikha'y umusbong ang kaligayahan.

Hindi na mabilang ang taong lumipis
Ang mga pinangakuan ay parang dahong nalalagas
Ngunit sa puso ng mga isinilang na mga bata
Ang pangako'y patuloy na umiinog at nagbigay-sigla.

Minsan isang anghel ang buong kabanalang sumayad sa lupa
Ang kanyang balita'y nagsabog ng di-mawaring tuwa
Si Hesus ay isinilang ng abang Maria Santisima
Ang Manunubos ay sa sangkatauhan regaleng napakahalaga.

Simulat ni ESPER EAMIGUEL, BSHE IV

Ang Tatlong Hari

Natatingin liwanag sa langit ay nagtlangaw
Kuminingag sa ganda'y nasaklaw
Sa kadiliman ng gabi'y ningning ay nakasisilaw
Yaon ang kumita na sa tatlong hari'y nagbigay-ilaw.

Sa Herusalem ang tatlong hari'y humantong
Kinakulukan ng Manunubos ay ipinagtatong.
Pagsilang Niya'y waring isang di-pangkaraniwang bagtong.
Upang sa Kanya mga pagasamba'y ipuputong.

Tatlong nilikhang walang pangambang nag-unahan
Tanglaw ay kumitang nulas pasa Silangan
Sa Kanyang ganda'y nasinag ang tiyak na Patutunguhan
Sa paanan ni Hesus na Manunubos ng sangkatauhan.

ni TERESITA REYES, BSHE-IV

Ang Mithi Ko'y Ikaw

Irog, saan ka man ngayo'y ibig kong mabatid mo
Na puso kong nagdurusa ay nangungulila sa iyo
Sa akin mang pag-isa ay kaulayaw ko ang malikot kong guni-guni
Larawan mo hirang ay kusang nakaukit at sa isipan ko'y leging nagwawagi.

Oo, nagkasala man ako'y may kahulugan, ngunit di mo naunawaan
Magtatapat man ako'y puso mo'y nalason na ng katagalan ng panahon
Pagkat di araw lamang ang lampina kundi mga taon
At sa pagbalik ko'y ibig kong magpaliwanag, ngunit pinagkaitan mo ng pagkakataon.

Mula noon ako'y sa iyo'y nagdamdam
Ang kabuuan ng iyong larawan ay pilit kong iniwaglit sa aking isipan
Ibig kong takpan ang aking pandinig upang di ko na marinig ang iyong tinig
Ngunit sayang lamang ang lahat, pagkat ikaw lamang ang aking iniibig.

Ang mga sandali na namagitan ngayon at kahapon ay na-pokatagal
Patuloy ang pagpapalit ang araw, linggo, buwan, at taon
Minsang sisikat ang araw'y minsan ring namang Julubog
Na siyang naging palatandaan: isang araw na naman ang nakaraan.

Ngunit ang sugat ng aking puso'y di maoghilom
Pagkat ako'y karaniwang nilikha lamang upang di ko maramdaman ang
bapdi ng pangungulila
Puso ko'y walang patlang sa pagnanasang ikaw'y uling makaulayaw
Maging sa pangarap man o panganiip lamang

Di ko malirip, kung ang katayuan ko'y pangarap lamang
O kaya'y ako'y mapasailalim ng iyong kapangyarihan
Ang tangiang naunawaan ko'y mahal kita.....
Malayo man ang kinaroroonan mo'y hahanapin kita sinta,
pagkat mithi ng puso ko hirang ay ikaw.....
ikaw lamang .....

ni V. A. FLOREDELIS, BSFEED-III

Pasko Sa Nayon

Araw ng Pasko ay pawang kaligayahan
Lahat ng tuga-nayon ay nagkakaguluhan,
Batang nagsisigawan sa gitka ng lansangan
Sa bawat sandali ay walang katahimikan.

Bago bumanaag ang sikat ng araw
Maririnig mo ang tugtog ng batingaw
Tugtog ng komparang sa nayo'y naglibot
Nagpapahiwatig ng walang pagkakatok.

Bagama't isang Pasko sa nayon lamang
Lahat ng naroro'y ualiligayahan
Marami ang naghihintay upang ipagdiwang
Ang Paskong siyang laging kininigiliwan.

Ang buong nayo'y parang dinadamtan
Ng iba't ibang kulang na kasuotan
Mga mayayama'y nakipaghiitan
Sa kani-kanilang begong pagkamtan.

Tawana't palakpakan naghari sa sayawan
Sinasalipan ng bandang kininigiliwan
Ang mga binata ay nag-unuhan
Sa pakikipagsayaw sa kadalagaan.

Pasko sa nayong ipinagdiriwang taon-taon
Laruro't aliwan nagkalat sa lansangan
Awita't putukan kawayang-kanyon
Na siyang bahagi ng Pasko sa nayon.

ni SOCORRO MATOZA, BSE IV

Ang Aking Handog

Sa iyong kaarawan handog ko'y tanggapin.
Malinis kong puso't wagas na damdamin
Sa iyong kaarawan ang tangi kong handog
Puso kong dikala't tapat sa pagmamahal,

O Panginoon, nais kong ligayahin ka sa Paskong ito!
Upang makamtan ko ang tunay na diwa ng Pasko
Sa pamamagitan ng paglilinis... ng puso kong
uhaw sa iyong pag-big!

ni VENUS P. MARTELINO, BSE-IV

SUMUKO RIN

(Buhat sa pahina 25)

kanya at nating niya ang mga sabi-sabi
ng ilan, "Sumuko rin sa wakas."

Gamundo ang pagkahiya ni Nena sa
kanyang ginawa at lalong napatibay ang
sariling magbago, Kumaba ang kanyang
dibdi. Nangangamba siyang magkotoo
ang kanyang hinala. Nang imulat niya
ang kanyang luhaang mga mata'y nandoon
na pala siya sa harap ng kanilang
tahanan,

Talaga yatang minamalas si Nena,
para bagang inasap't pinaglalalaruan siya
ng tadhana dahil sa kanyang ginawa,
sapagkat nang pag-akyat niya ng hag-
danan ay nagmamadaling bumaba si Fidel
kaya sila'y nagkabangata at sabay
ang lagpak sa lupa.

Namangha si Fidel nang makita ang
asawa, mayamaya'y magtayo ng inakay
ang asawa sa itaas. Nagsakata ang ka-
nilang paningin at nagngitnan na may
halong hiya.

At muli na namang narinig ng mga
kapitbahay ang kanilang halaklukan na
siyang tanda ng kanilang uling pagka-
kaunawaan.